

Michael Reeves

Bed frimodigt

LogosMedia
i samarbejde med Lohse

Indhold

Bønnens udfordring	7
Hvad er bøn?	9
Hjælp!	11
Vi er alle syndere	13
Bøn udspringer af Guds ord	15
Bed som Jesus	17
At bede til Gud som Vor Far	19
At bede uophørligt	27
Afhængig af Gud	31
Ånden kommer os til hjælp	35
Ånden former os efter Kristi billede	
mens vi beder	39
Ånden bringer os sammen	
ind i fællesskab med Gud	41
Bed frimodigt	45
Praktiser din tro: Bed	47

Bønnens udfordring

Det er ingen nyhed, at de fleste af os er dårlige til at bede. Det er simpelthen situationen for de kristne i Vesten lige nu, og det er bekymrende. Ja, noget tyder på, at selv kirkens ledere i vidt omfang forsømmer samtalen med Gud. Hvad mon det betyder for den åndelige sundhed i deres menigheder og kristne fællesskaber? Man kan frygte en udvikling, der minder om den i menigheden i Korinth. Af Paulus' breve til menigheden fremgår det, at lederne var selvhævdende, behandlede Guds ord lemfældigt, var kødelige og ikke åndelige, stolte, hykleriske og stridslystne. Deres bønsliv var en skændsel, for kærligheden til Kristus og afhængigheden af ham var tydeligvis blevet erstattet af egenkærlighed og selvtilstrækkelighed.

Manglende bøn går altid hånd i hånd med manglende kristen integritet. Det gælder ikke mindst for kristne ledere. For at sige det rent ud: Hvis ikke de søger fællesskabet med Gud, så forkynder de et budskab, som de ikke selv tror på. Det bliver kun værre af, at betydningen og vigtigheden af alt det, de gør, ironisk nok kan udvikle sig til en selvtilstrækkelig travlhed, hvorved de bliver en flok Martha'er (Luk 10,38-42). Så mens de bryster sig af at være succesfulde kristne, er der et tomrum, når det handler om deres reelle fællesskab med Gud. Jeg skal kraftigt understrege, at jeg taler som en synder til andre syndere. Ikke desto mindre håber jeg, at denne bog, i lyset af den aktuelle bekymring vedrørende vores manglende bøn, kan være med til at genopfriske – ja, måske endda kickstarte – vores bønsliv.

Hvad er bøn?

For det første har vi brug for at overveje, hvad bøn egentlig er. Det kan lyde selvindlysende, men jeg tror, at en af årsagerne til vores vanskeligheder med bønner er forvirring om netop dette. Det er let at tænke og tale om bøn som en eller anden abstrakt øvelse – en af de “ting, som kristne ‘gør’”. Og så tænker vi: Hvordan kan jeg blive bedre til den her bønne-ting? Hvis du tænker om bøn på den måde – at det er en ting i sig selv – vil vejen til et bedre bønsliv altid være praktiske tips og teknikker. Så kan du for eksempel gå i gang med at skrive bønne-dagbog, downloade en bedeliste på din telefon, prøve at bede højt, holde andagt som det første hver morgen. Jeg nævner specifikt disse ting, fordi jeg tror, at den slags tiltag kan være rigtig nyttige ... på rette tid og sted. Men det er altså

ikke det centrale ved bøn. Og hvis disse teknikker er det, som “bøn” handler om for dig, vil det blive en tung pligt – eller måske noget, der minder om magi, hvor du tror, at du kan få, hvad du ønsker, ved at sige den rigtige “trylleformular”. (Og hvis du ikke får det svar, du ønsker, begynder du at tvivle på, om den magiske “formel” overhovedet virker.) Herren siger om Israel: “Dette folk dyrker mig med munden og ærer mig med læberne, men deres hjerte er langt borte fra mig” (Es 29,13). Man kan altså godt bede og alligevel have fået det hele galt i halsen. Men bøn er ikke en eller anden abstrakt ting, vi skal “gøre”. Der er noget meget vigtigt på spil her. Så hvad er bøn? Ingen har sagt det bedre end Calvin, som har kaldt bønningen for “troens hoveddisciplin”. Bøn er med andre ord den primære måde, hvorpå den sande tro kommer til udtryk. Det betyder følgelig, at manglende bøn er ateisme i praksis – manglende tillid til Gud.

Hjælp!

Selvom jeg er enig i, at bønner er “troens hoved-disciplin”, er min første indskydelse ikke desto mindre: O Gud, hvor er jeg tro-løs.

I en vis forstand afslører dit bønsliv med ulidelig klarhed, hvem du virkelig er. For uanset hvor meget du kan tale om og teoretisere over troen, uanset om du kan bekræfte bønnens sandhed og ved, *at* Gud er god, så afslører dit bønsliv, hvor meget du *i virkeligheden* ønsker fællesskab med Gud, og i hvilket omfang du *faktisk* stoler på ham. Jeg vil gerne understrege, at det absolut ikke siger noget om din status som Guds barn, men det fortæller dig ret præcist, om du er et åndeligt spædbarn, hvor stor en hykler du er, og hvor højt du faktisk elsker Herren. Så hvis du er tilbøjelig til at

mene, at du har helt styr på livet som kristen, så kig en ekstra gang på dit bønsliv.

Men lad dig ikke slå ud! Det kan godt være, at det betyder, at du er nødt til at begynde helt forfra med at lære at bede. Men hvis bøn er “troens hoveddisciplin” er det ikke så mærkeligt, at du er virkelig dårlig til at bede, for din tro lader selvsagt en del tilbage at ønske. Hvis bøn er “troens hoveddisciplin” så er det klart, at både verden, kødet og Djævelen slår sig sammen imod den. Det betyder, at du ikke er den eneste, som kæmper med bøn-
nen (en tanke, som ellers kan være fuldstændig lammende). Du er ganske enkelt blot en synder med en naturlig tilbøjelighed til at vende troen og bøn-
nen ryggen. Vi er alle syndere. Og du ved, hvem der er synderes ven! Jesus.